

случай да пѣятъ, всички да бждатъ въ еднаква форма. И Донка пѣше въ хора. Но майка ѝ нѣмаше сръдства да ѝ направи такава формена рокля, каквато си бѣха направили всички други момичета. Та кога въ тържественъ день хората излѣзѣше да пѣе, учителката поставяше Донка най-назадъ, да се не вижда, че е безъ форма. Това много измѣчваше Донка. Сега, когато тази госпожа поиска да ѝ носятъ по едно кило млѣко отъ козата, Донка веднага си помисли, че така ще могатъ да събератъ пари, та наесень, като заходятъ пакъ на училище, майка ѝ да ѝ направи формена рокля.

Донка едва изчака да се свечери и бързо подкара козата къмъ дома. Горѣше отъ нетърпение по-скоро да се похвали майци си. И отъ далечъ още извика: — Мамо ще можешъ сега и менъ да направишъ формена рокля!

— Защо? — позачуди се майка ѝ. — Да не си намѣрила нейде покрай рѣката пари?

— Не, ами... И тя бързо разправи за госпожата съ момченцето и за поржчката ѝ да ѝ носи по едно кило млѣко.

— Така ли? То добро, само че... — И майка ѝ се замисли.

— Какво? — попита малко разтревожена Донка.

— Само че ще трѣбва да намалимъ млѣкото за квасене, та не ще можемъ да избиваме масълце. Или пъкъ заранъ...

— Знаешъ ли какво, мамо, — каза бързешкомъ Донка, — заранъ, намѣсто попарка съ прѣсно млѣко, ще си правимъ попарка съ врѣла вода. То е май все едно.

— Не е дипъ все едно, ама щомъ госпожата ти е поржчала и щомъ ти си така намислила...

— Ще ѝ нося, нали, мамо? — И тя се хвърли, та прегърна майка си. Майка ѝ нѣжно я замилова. — Па наесень ще ми направишъ и менъ бѣла блуза и надиплена пола, та да бжда и азъ формено облѣчена като другитѣ момичета въ хора.

— Е, добре, добре, — и тя продължаваше да я милва.

Сутринята майка ѝ налѣ въ добре изчистено бѣло котле едно кило отъ току-що издоеното прѣсно млѣко. Донка се стегна по-хубавичко, па взе котлето и бърже го отнесе на госпожата. Госпожата ѝ се много зарадва и даде ѝ едно бонбонче.

Донка завари въ кѣщи, че майка ѝ е направила въ нейната каничка попара и сложила я бѣше край огнището. Попа-